

Vákár Tibor

„Örmény” építészet Gyergyószentmiklóson

Már honfoglaló eleinkkel számos örmények telepedett meg a Kárpát-medencébe, az ő jelenlétüket számos hely-név is bizonyítja. Bár a történetírás, a betelepülés éveit Apafi Mihály fejedelem uralkodásának idejére teszi, lassú betelepülésük folyamán jelentős számú örmény kolóniák már korábban is megtalálhatóak voltak a Kárpát-medencében.

A nagyobb tömegű betelepülésre, 1672-ben, I. Apafi Mihály fejedelem letelepedési engedélyét követően került sor, mely részeként Erdélybe mintegy hatszáz örmény család érkezett, akiket az örmény történetírás hagyományja, az ősi Ani városából származtat. Az ekkor érkező örmények első hulláma, főleg a határ melletti városokban Csíkszépvíz, Gyergyószentmiklós, Beszterce, Petele, telepedett le, majd innen vándoroltak tovább később Erzsébetváros illetve Szamosújvár településekre.

Az örményeknek Gyergyószentmiklóson való letelepedése nem volt véletlen, a település ugyanis a Moldovával kapcsolatos kereskedelmi útvonal mentén feküdt, nem messze a Pricskén található vámtól, valamint 1607-től – Rákóczi Zsigmond által adományozott – országos vásártartási joggal is rendelkezett, a településnek a Gyergyói medencében betöltött központi szerepét, a hetivásárok is tovább emelték.

A betelepülő családok – a kisebb kereskedelmi torzalkodásokat leszámítva – hamar beolvadtak a település gazdasá-

Vákár Tibor

gi és társadalmi életébe, ennek következtében az országos és hetivásárok jelentősége is emelkedett. Az örmények templomot, iskolát építettek, majd a telekvásárlási és házépítési engedélyek megszerzése után, már Gyergyószentmiklós arculatában is jelentős szerkezeti változásokat hoztak. Nem csoda, hogy Teleki József

1799-ben írt „Úti jegyzése” című leírásában, a mezővárost már „Gyergyónak fővárosa”-ként említi.

A település korabeli kinézetéről sajnos nem maradtak fenn képi ábrázolások –1808-ban majd 1874-ben hatalmas tűzvész pusztította el Gyergyószentmiklóst, a források szerint körülbelül 700 ház vált ekkor a tűz martalékává – így csak az a néhány fennmaradt, az örmények által épített ún. parasztkorok ház tanúskodhat a korabeli épületek típusairól.

A városban megalakult örmény céhek hatalmas ipari és gazdasági fellendülést hoztak a város számára, az örmények gazdasági életének fontos részei többek között a gabona és a borszállítás voltak, jelentős tőkére azonban bőr és a szarvasmarha kereskedelemből tettek szert. Korabeli feljegyzések szerint a Gyergyói örmények évente 40 000 szarvasmarhát adtak el Nyugat-Európa számára, Németországtól egészen Dél-Itáliáig. Ennek az expanzív örmény kereskedelemnek köszönhető, hogy Gyergyószentmiklós már 18-19. században a térség legjelentősebb ipari és gazdasági központja lett.

A növekvő lélekszámú örménység, a gazdasági élet fellendítése mellett, a magával hozott szellemi és anyagi kultúrájával felgyorsította a polgárosodás folyamatát is a városban, ennek köszönhetően, az örmények építkezései jelentősen meghatározták a település ma is látható városias arculatát.

A 18. század második felében jelennek meg, a régi Piac tér területét övező azon épületek, mellyel az örmény kereskedők új építészeti értékekkel gazdagítják a kialakuló város architektúráját. Ezek az építkezések jelentősen átalakítják a régi Piac tér arculatát, a régi boronaházak lebontásával új épületek kerülnek kialakításra. Megjelennek az erkéllyel, magas tetőszerkezettel, stukkókkal gazdagon díszített, széles homlokzattal bíró egyemeletes házak, melyek alsó szintjén, az élénk kereskedést folytató üzlethelyiségek kapnak helyet. A tér É-i oldalán található hosszú homlokzatú, egyen párkányal rendelkező épületsor, a város építészeti arculatának ma is meghatározó része. Az ezzel szemben lévő részen a Teke-rőpataki út két oldalán, a Romfeld ház és a Vákár ház késő klasszicista épületei hangsúlyosan határozzák meg a városból Csíkszereda felé vezető útszakasz kezdetét. Továbbá itt kapnak helyet a város legjelentősebb örmény kereskedőinek épületei is – Bogdán, Bocsánczy, Sáska, Lengyel, Jakabffy, Lázár, Zárug, Lukácsffy, Ciffra, Novák, Kabdebo, Kopacz, Palavits, Merza, Vákár – melyek alkotják 1907-ben városi rangra emelt Gyergyószentmiklós központját.

A tér nyugati oldala épült ki legkésőbb, az itt kialakult házsor legimpozánsabb épülete a Novák féle szecessziós palota, amely ma a Polgármesteri Hivatalnak ad otthont. A nyugati oldali házsor kialakítá-

sával Piac térből Főtér lesz, melyet az úti leírások Erdély egyik legszebb kisvárosi főterének neveznek.

Az egykor V-alakú térről az Örmény parókiáig vezető útszakasz, az egykori Templom utca volt a város tulajdonképpeni főutcája, melyet az örmény családok házai szegélyeztek. Az útszakasz első részén Dr. Vákár P. Artúr 1908-ban épült emeletes háza emelkedik ki az épületek közül. A korai szecesszió jegyeit magán viselő, félköríves zárterkéllyel rendelkező, emeletes épület érdekessége, hogy az új ház magában foglalja a 18. sz.-ban épült örmény kereskedelmi épület egy részét. Ebben az épületben működött a Kossuth könyvnyomda, valamint Gyergyószentmiklós egyik jelentős sajtótermékének, a Csíkvármegye című újságnak kiadóhivatala. Az épület emellett számos rendezvénynek, színházi előadásnak is helyt adott, amely fontos szerepet játszott az örmény közösség kulturális életében. Az épület az I. világháború alatt Tiszti kaszinóként is működött, itt kötött életre szóló barátságot a háztulajdonos és gróf Bethlen István Magyarország későbbi miniszterelnöke.

Az útszakasz további részén – a Főtérrel ellentétben – nyomokban fennmaradtak a Gyergyószentmiklós örmény épületeinek korábbi elemei is. A 17-18. század fordulóján épült Czárán ház, Gyergyószentmiklós egyik legszebb fennmaradt ún. parasztkorok épülete, amely felújítása után is magán viseli az örmény épületek jellegzetes építészeti elemeit. Az első szinten ma is megtalálható a boltíves – fatáblás ajtó és ablaknyílásokkal rendelkező – utcára nyíló üzlethelyiség, mely az örmény kereskedelem azon korszakára utal, amikor az örmények kereskedelmi tevékenységüket még a ka-

pualjból voltak kénytelenek folytatni. Hasonló késő barokk stílusjegyekkel rendelkezik az emeletes Dobribán és a Kopacz féle ház, melyek homlokzataikkal próbáltak beilleszkedni az utcaképbe.

Az utcakép első szakaszát a katolikus templommal szemben lévő oldalon, a Két híd utca sarkán álló 1733-ban épült Bocsánczy féle barokk és a Kövér féle, nagy copf stílusú kovácsoltvas kapubejárattal rendelkező sarokház zárja le.

Felfelé haladva az utcaszakasz további része az egykori Szentháromság térbe torkollik, melynek végét a 19. sz. fordulóján épített Lázár-Miklóssy féle ház zár le. Az innen nyíló Örmények utcájának túloldalán kapott helyet az 1769–80 között épített örmény plébánia és kápláni épület, amely nagy része az 1874-es tűzvészben megsemmisült. A plébániaépület mai formáját 1912-es restaurálás után nyeri el, a plébánia míves szépségét kiemeli a megemelt timpanonos homlokzat, illetve a boltíves barokk kapubejárát, amivel az eredeti épület hangulatát akarták visszaadni. Az utcának ezt a szakaszát 1770–78 között a Vertán család által emelt emeletes, széles kapubejáróval büszkélkedő ház zárja le, amelyben jelenleg Tarisznyás Márton múzeum működik.

Az Örmények utcáján befordulva jutunk el az örmény hitélet és kultúra szellemi központjához az örmény templomhoz. A Gyergyószentmiklóson letelepedő örmények, többszöri kérelmük eredményeként Ferenczi György esperes-plébánostól 1637-ben megkapták az idegenek temetkezési helyét, ahol Theodorovics Simon plébános felhívására 1730–1734 között, örmény római katolikus, barokk stílusú templomot építettek fel. Az egyhajós keletelt szentélyű templomnak egyetlen É-i oldalkápolnája van, a díszesen párká-

nyozott templomot 1733. augusztus 24-én báró Bajtay Antal erdélyi püspök szentelte fel. A templom barokk vonalvezetésű hangablakos tornyát egy évvel később Lukácsi János saját költségén építette meg. A barokk templombelső gazdag enterieurjét, az örmény hívek adományai révén alakították ki. A templomot övező cintermet az 1748-ban épített, kapubástyákkal ellátott várfal veszi körbe. A tört alaprajzú kőfalból két nyolcszögletű, meredek cserepes sisakkal fedett lőportorony emelkedik ki. A zsindelellyel fedett kőfal lőréseit idővel befalazták; az egykori lőrések nyomai csak belülről láthatók. A cinterem belső falában lévő kőmélyedéseket kálvária képek, valamint a cinteremben lévő egykori sírok keresztjei díszítik.

Gyergyószentmiklóstra betelepedett örmények jelentősen hozzájárultak a város fejlődéséhez, az általuk létrehozott, változatos stílusjegyekkel rendelkező építészeti örökség ma is a város szerves részének tekinthető. Mindez annak ellenére, hogy az I. és II. világháború következményeként, társadalmi és gazdasági jelenlétük erőteljesen csökkent a városban. Nem szabad elfeledni azonban, hogy Gyergyószentmiklós számára ezeket az eredményeket a két nép, a gyergyói székely és örmény társadalom közös együttélése hozta létre, ezért a múlt emlékeinek megőrzése és fenntartása továbbra is mindkettőjük fontos érdeke.

Szongott Kristóf, armenológus írta egykor: „Példát adtam nektek, hogy a mit én is tettem, úgy cselekedjétek ti is. Én megtanultam a hazai nyelvet – tanuljátok meg ti is. Én mindig a haza érdekeit szolgáltam – ezt tegyétek ti is.”

(Elhangzott a Fővárosi Örmény Klubban, 2013. február 21-én)

105 évvel ezelőtt született

Vákár Tibor építész-mérnök

(1908–2002)

Vákár Tibor építész-mérnök 1908. május 14-én született Gyergyószentmiklóson, az Osztrák-Magyar Monarchia egyik legkeletibb városában. Édesapja Dr. Vákár P. Arthúr magy. kir. kormányfőtanácsos, politikus, köztársasági elnök.

Elemi iskoláit – korai érettségére jellemzően – már ötéves korában elkezdte Gyergyószentmiklóson. Középiskolai tanulmányait – az I. világháború miatt kialakult helyzetben több helyen – Csíkszeredában, Marosvásárhelyen, Balatonbogláron és Gyergyószentmiklóson folytatta.

Vákár Tibornak a szülőföldhöz való ragaszkodása azonban mind építészeti, mind művészeti hitvallását egész élete során meghatározta.

A család Budapestre való végleges letelepedése után, középiskolai tanulmányait

a Reáltanoda utcai br. Eötvös József főreáliskolában folytatta, ahol 1926-ban tett érettségi vizsgát. Rajztudása miatt már a Reáltanoda utcai gimnáziumi éveitől figyelem középpontjába került, 1926-ban a Tehetséges Ifjak Versenyén második díjat, az Országos Középiskolai Rajzversenyen 3. díjat szerzett.

1926-ban a Magy. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem mérnöki és építész-mérnöki karára iratkozott be, ahol 1926–30 között folytatta építészeti tanulmányait.

A családi tanács határozata ellenére Műegyetemi tanulmányaival párhuzamosan képzőművészet iránti törekvéseit sem mulasztotta el kielégíteni, az iparművészeti alakrajz iskolában Marsovszky és Szőnyi István tanítványaként fejlesztette tovább grafikai tudását. A műegyetemi abszolutorium után, pedig a Magy. Kir. Orsz. Képzőművészeti Főiskolán Benkhardt Ágost növendékékként végzett.

1938-ban dr. Kotsis Iván műegyetemi tanár ajánlására, Karl Störner német építész hívja meg tanulmányútra Németországba, ahol még ez évben Karl Kergl, majd Ernst Hannauer müncheni építészek irodájában nyert állást, itt az új müncheni városnegyedek bérházcsoportjainak tervezése és környezetük városrendezési kialakítása tartozott építészeti feladatai közé.

1939 végén magyarországi munkahelyére – a Központi Városháza Polgármesteri Hivatalának XIII. ügyosztályára – mint városrendező tér vissza. 1940-tól a Budapesti Mérnöki Kamara, majd a Magyar Mérnök és Építészegylet tagja lesz, melyek több esetben delegálják – kiküldött bírálóbizottsági tagként – tervpályázatok elbírálására.

Számos alkalommal szerepel díjnyertes pavilonterve a Budapesti Nemzetközi Árumintavásáron (1933, 1934, 1937, 1940), ezekhez hasonlóan több díjat nyert

A Vákár család